

OLGA VAN DER MEER

Gevoelens
van tweestrijd

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Met een beker hete thee in haar handen stond Sonja Fossen voor het raam van hun kleine, moderne flat. Tien voor halfzes, nog even en dan kwam Jan weer thuis. Sonja constateerde het als een nuchter feit, maar plotseling overviel haar een gevoel van weemoed. Levendig herinnerde ze zich de eerste tijd van hun huwelijk, toen ze hem iedere avond spontaan om zijn nek vloog, blij dat hij weer thuis was. Waar was die tijd gebleven? Als ze heel eerlijk was moest ze zichzelf bekennen dat het haar nu nog maar weinig kon schelen of hij wel of niet thuis kwam. Van die gelukkige eerste jaren was niets meer over, langzamerhand was hun huwelijk een sleur geworden. Een cliché, maar helaas heel goed op hen van toepassing. Er waren geen ruzies geweest, geen verwijten over en weer, er was gewoon helemaal niets meer. Hun gevoel voor elkaar was in de loop der tijd verdwenen en bij gebrek aan beter sukkelden ze zo verder. Niet gelukkig, maar

ook niet ongelukkig. Ze leefden allebei hun eigen leven met hun eigen collega's, vrienden en hobby's.

Op het moment dat Sonja Jan de hoek om zag komen, schudde ze alle sombere gedachten van zich af. Wat had het allemaal voor zin? De situatie lag nu eenmaal zo, punt uit. Piekeren veranderde daar niets aan. Ze spoelde de inmiddels koud geworden thee door de gootsteen en legde de laatste hand aan het eten. Zwijgend, zoals gewoonlijk, zaten ze tegenover elkaar aan tafel. Sonja was zo met zichzelf bezig dat ze niet merkte dat Jan een paar keer op het punt stond om iets te zeggen. Pas later, bij de koffie, kwam het hoge woord eruit. Zonder enige inleiding zei hij wat hem dwarszat: 'Sonja, ik ben ontslagen.' Zijn woorden sloegen in als een bom.

'Ontslagen?' herhaalde Sonja geschrokken. 'Zomaar ineens? Hoe kan dat nou?' Ze zette vlug haar koffiekopje neer, want haar handen begonnen zo te trillen dat ze dreigde het te laten vallen. In enkele seconden zag ze een hele berg onoverkomelijke problemen voor zich opdoemen.

Jan lachte bitter. 'Nou, ineens kan ik het niet noemen. Ik heb het al een hele tijd aan zien

komen, we draaiden slecht en er was weinig werk te doen. Het gaat in de hele autobranche beroerd, dat zou jij toch ook moeten weten.'

'Nooit bij stilgestaan,' bekende Sonja eerlijk. 'Waarom heb je nooit iets gezegd?'

'Wat zou dat voor nut hebben gehad? Ik bleef trouwens tegen beter weten in hopen dat het allemaal wel mee zou vallen. Er was nog sprake van een fusie met een andere autofabriek, maar vandaag kregen we te horen dat het niet doorgaat. De sluiting is definitief.'

'Maar jij werkt toch op kantoor, toch niet op de fabriek zelf?'

'Wat is dat nou voor een stomme opmerking?' viel Jan uit. 'Hoeveel administratie denk je dat er te doen is voor een gesloten fabriek?'

'Je hebt gelijk. Sorry, dat was een stomme vraag van me. Maar het overvalt me, ik was hier helemaal niet op voorbereid.' Ze ging naast hem zitten en sloeg in een machteloos gebaar haar arm om hem heen. 'Ik vind het zo erg voor je,' zei ze zacht.

Hij reageerde niet op die woorden. Zijn ogen staarden nietsziend langs haar heen. Waarschijnlijk keek hij nu in een lege, zinloze toekomst, bedacht Sonja. Ze had de geestelijke afstand tussen hen nog nooit zo erg gevoeld

als nu. Wat moet ik doen, wat moet ik zeggen, vroeg ze zich in paniek af. Als echtgenote was zij toch de aangewezen persoon om hem op te vangen en te bemoedigen, maar er kwam geen woord over haar lippen. Ze zaten dicht naast elkaar op de bank, maar het had geen verschil gemaakt als ze honderden kilometers van elkaar verwijderd waren geweest.

‘We moeten de lopende zaken nog afhandelen, dat betekent nog een week of zes, zeven werk. Daarna is het over.’ Dat was het laatste wat Jan er die avond over zei. Hij zette de t.v. aan en deed verder of er niets aan de hand was, terwijl Sonja zich diep ongelukkig en machteloos voelde. Ze verweet zichzelf dat ze hier helemaal niets vanaf geweten had, dat Jan alles in zijn eentje had moeten verwerken en dat ze nu niets positiefs wist te zeggen.

Langzaam begon er een licht schuldgevoel op te komen, wat de dagen erna nog stevig verergerde door de houding van Jan.

Hij deed niets bijzonders, maar het was overduidelijk dat hij haar niet nodig had. Als zij over de toekomst wilde praten, liep hij de kamer uit of veranderde van onderwerp. De glazen wand die de laatste tijd tussen hen in had gestaan, werd langzaam maar zeker een dik-

ke, betonnen muur en Sonja kon daar niets aan veranderen, ondanks al haar pogingen. Ze was te laat, ze kon hem niet meer bereiken.

Met zekere, elegante passen liep Jocelyn Hesselman van Kampen naar de kantine van de manege. Ze had net een rit van twee uur in de bossen achter de rug en was wel toe aan een koel drankje. De verzorging van het paard had ze zoals altijd aan de staljongen overgelaten; dat was iets waar ze haar mooie, keurig gemanicuurde handen niet aan vuilmaakte. In de garderobe inspecteerde ze nog even snel haar uiterlijk, maar daar was niets meer aan bij te schaven. Haar blonde haren waren goed blijven zitten onder de cap en het perfect gesneden rijkostuum zat als gegoten om haar slanke lichaam. Eenmaal binnen vonden haar ogen al snel de persoon die ze zocht en doelbewust stevende ze op het tafeltje af waaraan alleen hij zat.

‘Hoi Edwin, hoe is het? Toevallig dat we elkaar steeds weer treffen.’ Onuitgenodigd ging ze bij hem zitten en ze glimlachte charmant. Hij hoefde niet te weten dat ze hier minstens drie keer per week kwam in de hoop hem te ontmoeten.

Afwezig keek Edwin Jautze op. ‘O, hallo... eh, Jocelyn.’ Hij verviel weer in gepeins en Jocelyn, inwendig beledigd door zijn gebrek aan enthousiasme, besloot tot de aanval over te gaan.

Over de tafel heen legde ze haar hand op die van hem en zacht vroeg ze: ‘Is er soms iets aan de hand? Als ik je ergens mee kan helpen, moet je het zeggen, hoor.’ Verrast keek Edwin op. In de paar keer dat hij haar ontmoet had, had hij Jocelyn ondergebracht in het vakje ‘verwend en oppervlakkig’, maar nu liet ze zich ineens van een heel andere kant zien. Hij zag oprechte belangstelling in haar ogen.

‘Sorry, ik ben niet erg gezellig,’ verontschuldigde hij zich. ‘Ik zat te piekeren, ja, maar er is gelukkig niets ernstigs aan de hand. Niet wat mijzelf betreft tenminste. Maar de man van de zus van een vriend van mijn vader is ontslagen en nu...’

‘Ho, wacht even,’ onderbrak Jocelyn hem. ‘Even denken hoor, de man van de zus van je vaders vriend. Ja, ik begrijp hem, ga maar verder.’

Edwin begon te lachen. ‘Het klinkt nogal ingewikkeld, maar omdat ik zelf weet hoe het zit, is er voor mij niets vreemds aan. Mijn ouders zijn allebei al vrij jong overleden en

sinds die tijd kom ik heel veel bij mijn vaders vriend over de vloer. Dat gezin heeft me echt fantastisch opgevangen. Nu is zijn zwager, dus de man van zijn zus, ontslagen. Sonja, zijn vrouw, zit er nogal mee en ik zat net een beetje te piekeren of ik ze niet kan helpen. Maar ja, een baan schud je niet zomaar uit je mouw, zeker tegenwoordig niet.'

Jocelyn knikte meelevend, hoewel ze zich nooit in dergelijke zaken had verdiept. Voor haar speelden deze problemen niet. Haar vader en moeder kwamen uit een zeer vermogende familie en haar vader had zijn geld altijd verstandig beheerd en belegd – zeker na de dood van zijn vrouw, vlak na Jocelyns geboorte. Vanaf dat moment was het vergroten van zijn kapitaal, naast zijn werk als notaris, een passie geworden waar hij zich fanatiek op had gestort. Het ontbrak Jocelyn dan ook aan niets. Als enig kind had ze alles wat haar hartje begeerde en het was nooit in haar hoofd opgekomen om een baan te zoeken. Sinds ze het diploma van het v.w.o. op zak had, leidde ze het leven van een societyfiguur en dat beviel haar opperbest.

'In wat voor branche werkt hij?' vroeg Jocelyn.

‘Hij werkt bij een autofabriek als administratief medewerker; dat werk is niet gebonden aan één soort bedrijf.’

‘En waar jij werkt, is daar niets te regelen? Wat doe jij eigenlijk?’

Edwin, de belangstelling in haar ogen ziend, gaf daar gewillig antwoord op. Geen moment kwam de gedachte in hem op dat haar belangstelling hém gold en niet het probleem waar hij over piekerde.

‘Ik ben tandarts en heb een eigen praktijk. Een assistente en een secretaresse heb ik al, dus zelf kan ik niets voor hem doen.’

Jocelyn was zeer tevreden met dit antwoord. Vanaf de eerste keer dat ze Edwin op de manege was tegengekomen was ze weg van hem. Hij zag er goed uit, was lang en charmant en nu bleek hij ook nog een eigen tand-artspraktijk te hebben, een beroep met een zekere status. Beter kon ze het niet treffen. Nu moest ze er alleen nog voor zorgen dat hij meer dan gewone belangstelling voor haar kreeg, maar daar maakte Jocelyn zich geen zorgen om; met haar uiterlijk en achtergrond zou dat vast geen probleem vormen. Bovendien was ze gewend te krijgen wat ze wilde hebben, en nu wilde ze Edwin.

‘Ik ken nogal veel mensen, ik zal weleens informeren voor hem,’ beloofde ze. Dat was pure bluf, want de meeste mensen met wie Jocelyn omging waren net als zij: jongeren die mooi weer speelden met het geld van hun ouders. Maar ze bereikte met haar woorden wat ze wilde. Edwin keek haar nu recht aan en glimlachte.

‘Dat zou fantastisch zijn,’ zei hij opgetogen. ‘Weet je...’ hij aarzelde even voor hij verder ging, ‘dit vertel ik je in vertrouwen. Het gaat niet zo goed tussen Sonja en Jan, en ik ben bang dat zijn ontslag meteen ook de doodsteek is voor hun huwelijk, daarom ben ik er ook zo mee bezig. Ik geef te veel om Sonja om werkeloos toe te kijken als ze ongelukkig is.’

‘Maar ik kan niets beloven.’ Jocelyn krabbelde alweer voorzichtig terug, maar gelukkig voor haar vatte hij die woorden niet als zodanig op.

‘Natuurlijk niet, dat is logisch. Ik vind het fijn dat je het wilt proberen. Wil je eigenlijk iets drinken?’

‘Een bitter lemon graag,’ accepteerde Jocelyn.

Hun gesprek kwam nu langzaam wat meer op het persoonlijke vlak en tevreden reed Jo-